

Arrest

nr. 201 984 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 8 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vragen op 17 november 2015 asiel aan. Op 30 juni 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. W. Y. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Tadzjiek en soennitische moslim te zijn. U bent geboren in het districtscentrum van Baraki Barak, provincie Logar, Afghanistan. U kent uw geboortedatum niet maar verwijst naar uw identiteitskaart uit Iran, volgens dewelke u 43 jaar oud bent. U woonde in Afghanistan tot u ongeveer 17 jaar oud was. 24 jaar geleden bent u vanwege de situatie in uw land naar Iran gevlucht. U verbleef illegaal in Iran en werd na 4 jaar door de autoriteiten verwijderd van Iraans grondgebied. U keerde echter terug naar Shiraz, in Iran, waar u werkte als bouwvakker, en trouwde daar met N. K. (...). Jullie hebben 4 kinderen die samen met jullie in België zijn. U wist legale verblijfsdocumenten te bemachtigen en bleef ditmaal 20 jaar lang in Iran wonen met uw gezin. Op een dag werd uw echtgenote naar de school geroepen, en er werd haar verteld dat uw oudste zoon was opgegeven om te gaan vechten in Syrië. Zij antwoordde dat zij dat niet kon beslissen en regelde dat u de volgende dag naar de school zou komen. De volgende dag gingen jullie samen naar de school en kregen opnieuw te horen dat uw zoon naar Syrië zou moeten om te gaan strijden. U gaf te kennen dat u daartegen geen bezwaar had, maar dit was slechts een voorwendsel. U contacteerde uw familie in Afghanistan maar daar was de situatie ook slecht. Bijgevolg besloot u naar Europa te vertrekken. U ontvluchtte Iran, maar werd tegengehouden en naar Afghanistan gedeporteerd terwijl uw oudste zoon verder reisde. U regelde een smokkelaar om illegaal door Iran te reizen en ging naar Turkije. Daar ontmoette u uw broer N. Y. (...) die met zijn gezin uit Afghanistan was gevlucht. Via verschillende doorreislanden kwamen jullie aan toe in België. U kwam toe op 08 november 2015 en u vroeg in België asiel aan op 17 november 2015.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u 4 registratiekaarten uit Iran voor, van uzelf, uw echtgenote en twee van uw kinderen, alsook kopies van bankkaarten, geboortecertificaten, vaccinatiekaarten, schoolattesten, ... betreffende jullie leven in Iran.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u twee totaal verschillende verklaringen hebt afgelegd bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het Commissariaat-generaal (CGVS). Daar waar u aanvankelijk verklaarde dat u altijd in Afghanistan hebt gewoond (DVZ, verklaring DVZ p.4) en door de taliban werd ontvoerd (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5), geeft u aan het begin van het gehoor op het CGVS toe dat dit niet de waarheid is, en dat u eigenlijk al 24 jaar niet meer in Afghanistan woont (CGVS, p.1-2). Daarmee geeft u toe dat u heeft gepoogd om de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden.

Verder moet er worden gesteld dat uw vrees voor vervolging en uw reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van herkomst, in casu Afghanistan. Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u in Iran, waar u jarenlang zou hebben verbleven, zou hebben gekend moet dan ook worden gesteld dat zij bij terugkeer in uw land van herkomst en nationaliteit, Afghanistan, in uw hoofde geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Inzake uw beweerde vrees ten opzichte van uw land van herkomst (Afghanistan), moet eveneens worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U verklaart immers dat u Afghanistan voor het eerst verliet 24 jaar geleden omdat zowel Jamiat als de taliban aanwezig waren in uw streek en dat de situatie er niet goed was (CGVS, p.2). Daarmee beschrijft u de burgeroorlog in uw land en geen individueel probleem. Na uw deportatie uit Iran bent u een maand of anderhalve maand lang in Afghanistan gebleven alvorens terug te keren naar Iran, omdat de taliban van gezinnen met meerdere zonen verwachtten dat zij een zoon zouden afstaan aan de strijdkrachten (CGVS, p.2,6).

Opnieuw verwijst u daarmee naar de algemene situatie in uw land van herkomst als reden voor het vertrek, en niet naar een individueel probleem. Ook van uw echtgenote verklaart u dat haar familie Afghanistan heeft verlaten omwille van de oorlog (CGVS, p.7). Later in het gehoor wijzigt u uw verklaring en zegt u dat u door de taliban bent ontvoerd toen u terugkeerde uit Iran (CGVS, p.12). Het is eigenaardig dat u deze gebeurtenis dan niet meteen naar voren schoof toen u werd gevraagd waarom u een tweede keer naar Iran vluchtte. Verder is het vreemd dat dit relaas over een ontvoering en opsluiting door de taliban sterke gelijkenissen vertoont met de verklaringen die uw broer N. (...) heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal. Ook hij verklaart immers dat hij door de taliban werd ontvoerd en dagenlang hun gevangene bleef, hoewel hij hier tijdens zijn interview bij DVZ helemaal niet over heeft gesproken. Dit wekt sterk de indruk dat u en uw broer zich enten op hetzelfde verhaal omtrent de problemen die jullie in Afghanistan zouden hebben gekend. Daarover bevestigd antwoordt u dat u niet weet wat u uw broer N. (...) verklaarde (CGVS, p.12) en u beweert ook niet te weten welke problemen uw broer precies gekend heeft in Afghanistan (CGVS, p.10). Het is toch hoogst merkwaardig dat u dit niet zou weten van de broer met wie u vanuit Turkije naar België bent gevlucht. Dit geldt zelfs nog sterker aangezien jullie nog steeds met elkaar in contact staan (CGVS, p.9), u ook voor uw vertrek met hen in contact stond (CGVS, p.20) en dat u zich niet beroept op onwetendheid wanneer u wordt gevraagd wat er met uw oudste broer H. (...) in Afghanistan gebeurd is (CGVS, p.9). Het mag toch verwacht worden dat binnen een familie wordt gepraat over de reden dat men zijn geboortegrond heeft verlaten. In het licht van het feit dat de door u beweerde ontvoering door de taliban ondertussen al meer dan 20 jaar geleden is volstaat deze niet om een voldoende actuele vrees voor vervolging aan te tonen. U maakt ook geen melding van een individuele vrees als u daar op het einde van het interview naar gevraagd werd (CGVS, p.23). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u Afghanistan verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging op basis van ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève, of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben.

De documenten die u neerlegt, vermogen bovenstaande vaststellingen niet te weerleggen. Deze Iraanse registratiekaarten van uzelf, uw echtgenote en kinderen bevestigen jullie identiteit en het feit dat jullie als Afghaans vluchteling in Iran hebben gewoond. Echter, dit zijn elementen die niet ter discussie staan in deze beslissing. De overige documenten vormen ook slechts een aanwijzing van identiteit en uw verblijf in Iran, en tonen niet aan dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert.

De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u

correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u en uw echtgenote op verschillende punten in het gehoor gewezen werden op uw medewerkingsplicht en de noodzaak om een duidelijk en correct beeld te geven van uw situatie (CGVS, p.2,24; CGVS vrouw, p.2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw familiale netwerk en de verblijfplaatsen van uw familieleden in Afghanistan. Deze zijn immers sterk tegenstrijdig.

In uw verklaring aan DVZ staat dat uw laatste woonplaats in Afghanistan Charasia was, wat u situeert in de provincie Logar. U bent daar verbleven gedurende 6 maanden voor uw vertrek uit het land. Voordien hebt u heel uw leven nabij de Amanullah Khan Ghazni school in Baraki Barak gewoond, ook in de provincie Logar (DVZ, Verklaring DVZ p.4). U hebt deze versie van de feiten echter herroepen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, waar u verklaarde al meer dan 20 jaar lang niet in Afghanistan geweest te zijn (CGVS, p.2). U kon tijdens dat gehoor overigens wel zeggen dat Charasia (soms ook Char Asiab geschreven) in de buurt van Dashte Saqawa ligt (CGVS, p.10). Deze plaatsen liggen in de provincie Kabul en niet in Logar (zie de aan het administratief dossier toegevoegde artikels 'NDS seized suicide vests, explosive materials in Kabul' en 'No clue yet to kidnapped exAG, police say'). U verklaarde bij DVZ ook dat uw ouders en uw broer H. (...) woonachtig zijn in Charasia, in de provincie Logar (DVZ, Verklaring DVZ, p.5,7). Op het CGVS ontkent u dat u dit gezegd hebt (CGVS, p.11) en geeft u Shiraz, Iran, op als verblijfplaats van uw ouders en broer (CGVS, p.10). Ook uw echtgenote verklaarde dat uw ouders in Kabul wonen, zonder precies te kunnen zeggen waar (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), en dat haar eigen moeder, zus en broer in Kabul wonen (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.5,7). Uw echtgenote situeerde jullie huwelijk 13, 14 jaar geleden in Kabul (DVZ, Verklaring vraag 15a). Ook zij wijzigde haar verklaringen: op het CGVS geeft ze aan dat haar beide ouders zijn overleden (CGVS vrouw, p.2,5), dat haar broer in Turkije woont (CGVS vrouw, p.15) en haar zus in Shiraz, Iran woont (CGVS vrouw, p.4). Dat u louter ontkent dat u dit hebt verklaard bij DVZ wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, volstaat niet als antwoord.

Bovendien moet in deze verwezen worden naar de beslissing van uw broer N. Y. (...) (CGVS nr. (...) en O.V. nr. (...), zijn volledige beslissing werd toegevoegd aan uw administratief dossier in de blauwe farde). De vaststellingen die zijn gedaan met betrekking tot zijn familiale netwerk zijn logischerwijs ook op u van toepassing. Het CGVS verwijst daarom naar de relevante passages in de beslissing voor uw broer die u hieronder kunt lezen:

"Er zijn aanzienlijke verschillen tussen wat u verklaarde op het Commissariaat-generaal (CGVS) en wat u eerder verklaarde op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ):

In uw verklaring aan DVZ staat immers dat uw laatste woonplaats in Afghanistan was gelegen in het district Kabul, in de omgeving van Chara Sia. U bent daar verbleven gedurende 5 maanden voor uw vertrek uit het land. Voordien hebt u heel uw leven in de provincie Logar gewoond (DVZ, Verklaring DVZ p.4). U verklaarde dat uw ouders en uw broer H. (...) woonachtig zijn in Kabul, Chara Sia (DVZ, Verklaring DVZ, p.5,7). Gevraagd naar de reden van uw vertrek uit Afghanistan antwoordde u dat de taliban geloofden dat u een spion was omdat u vaak naar uw broer in Kabul, Chara Sia ging (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Ook uw vrouw gaf aan dat uw ouders, haar schoonouders dus, in Kabul woonden (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), en dat jullie zes maanden zijn verbleven bij uw broer H. (...) in Kabul nadat jullie voor het eerst hebben geprobeerd om Afghanistan te verlaten (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.10)

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal geeft u een andere versie van de feiten: u verklaart dat u slechts 6 weken in Kabul bent verbleven als etappe op uw vlucht uit Afghanistan, en dat u eigenlijk altijd in de provincie Logar hebt gewoond (CGVS, p.6-7). U verklaart dat uw ouders net als uw oudste broer H. (...) allemaal in uw regio in de provincie Logar woonden toen u het land verliet en dat zij daarna naar Iran zijn gevlucht (CGVS, p.10). U verklaart tevens dat u niet bij uw broer bent verbleven maar dat uw broer integendeel bij u woonde in Baraki Barak, en dat u bijgevolg niet bij hem op bezoek zou gaan in de provincie Kabul (CGVS, p.9,25). De persoon bij u wie bent verbleven in Kabul was een

man die u oom N. (...) noemt (CGVS, p.12) en dat was volgens u de oom van uw schoonzus (CGVS, p.11). Aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd hoe het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) is verlopen en of u iets wilde wijzigen aan uw verklaringen. U maakte geen melding van enig probleem tijdens dat interview, verklaarde integendeel dat het goed was verlopen, en benadrukte dat u alleen de waarheid had verteld (CGVS, p.2). Het is dus hoogst eigenaardig dat tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uw verklaringen wijzigt op tal van punten.

U bent in de loop van het gehoor geconfronteerd geweest met deze verschillen tussen beide verklaringen. U ontkent categoriek dat u gezegd hebt dat u 5 maanden lang in Char Asia hebt verbleven. Volgens u gaat het om een vergissing: u zei eigenlijk 6 weken (CGVS, p.7,11). In de brief die u voorlegt, en die volgens u een bevestiging is van uw relaas, is dezelfde vergissing geslopen: er staat 6 maanden maar dat moet 6 weken zijn. U spuit verder mist tijdens het gehoor door te preciseren dat Char Asia niet Kabul is, dat het buiten de hoofdstad ligt (CGVS, p.11). Dit terwijl u eerder tijdens het gehoor duidelijk geen problemen had met enige verwarring tussen de stad Kabul en de plaats Char Asia in de provincie Kabul (CGVS, p.6,7,9) en dat u later in het gehoor bevestigt dat Char Asia in de provincie Kabul ligt (CGVS, p.25). Bijgevolg kan dit antwoord niet overtuigen, laat staan dat het zou verhelderen waarom uw verklaringen over de woonplaats van uw familie gewijzigd zijn. U wijst echter van de hand dat u ooit hebt verklaard dat uw ouders in Char Asia, Kabul wonen (CGVS, p.10,11), net zoals u volhardt in uw ontkenning dat u verklaarde dat uw broer H. (...) in Char Asia, Kabul woont (CGVS, p.14,25). Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat ook uw echtgenote toen verklaarde dat uw ouders in de provincie Kabul verbleven, alweer met vermelding van Char Asia (onder de spelling Chara Sia) (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), verandert u het onderwerp naar wat uw oudere broer H. (...) is overkomen in Afghanistan (CGVS, p.10). Ook uw echtgenote ontkent dat zij ooit heeft gezegd dat uw ouders en broer in de provincie Kabul woonden, en dat jullie daar 6 maanden lang verbleven (CGVS vrouw, p.5). Zij ontkent aanvankelijk ook dat ze ooit in de provincie Kabul geweest is (CGVS vrouw, p.5), om vervolgens te verklaren dat ze geen 6 maanden maar wel 6 weken in Kabul is verbleven, in Char Asia (CGVS vrouw, p.6). In al deze gevallen geldt dat het louter ontkennen van wat u verklaarde tijdens het eerste interview geen voldoende antwoord kan zijn. Voorts moet worden geconcludeerd dat aangezien uw problemen met de taliban niet geloofwaardig worden geacht om bovenstaande reden, ook de problemen die uw broer volgens uw verklaringen heeft ervaren en die daaruit voortvloeiden (CGVS, p.10) niet aannemelijk zijn. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen geen reden voor hen om naar Iran te vluchten (CGVS, p.9). Uw verklaringen over de huidige verblijfplaats van uw broer en ouders zijn daarom ook niet geloofwaardig, hoewel u geprobeerd heeft het CGVS te misleiden over het bestaan van een familiaal netwerk in Afghanistan, , kan men er toch van uitgaan dat uw familieleden verblijven in de provincie Kaboel. Wat er ook van zij, staat het, ook op basis van jullie verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS, sowieso vast dat jullie verbleven hebben bij familieleden in de provincie Kaboel (CGVS, p.11, CGVS, vrouw, p10).

Het CGVS wenst ook aan te stippen dat het in dit verband ook opmerkelijk is dat u zegt bekend zegt te zijn met het gebied als je van Char Asia naar uw dorp in Logar reist (CGVS, p.25). Aangezien u verklaart dat u nooit naar andere plaatsen reisde buiten uw provincie (CGVS, p.13) en u op het Commissariaat-generaal ontkent dat u nauwe verwanten hebt in Char Asia, moet men zich afvragen hoe het komt dat u vertrouwd zou zijn met die regio hetgeen alweer de indruk wekt dat u een zekere affiniteit heeft met de regio rond Char Asia.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de verblijfplaats van uw familieleden. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt en door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen en door het feit dat vaststaat dat u opgevangen bent door familie in de provincie Kaboel alvorens u Afghanistan verliet, kan enkel besloten worden dat u beroep kunt doen op een familiaal netwerk in Charasiab in de provincie Kaboel. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS immers ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Uit het voorgaande blijkt echter dat u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de provincie Kabul. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan uw asielrelaas kan men ervan uitgaan dat u in de provincie Kaboel geen vervolging hoeft te vrezen en dat naast de verre familieleden die u ook vermeldde tijdens het gehoor op het CGVS ook uw naaste familieleden er nog steeds woonachtig zijn gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over hun verblijfplaatsen en gelet op het feit dat zij, in weerwil van wat u verklaarde maar waaraan geen geloof wordt gehecht, evenmin redenen hadden om Afghanistan te ontvluchten voor uw vijanden. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR

Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt zelfs dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich bij uw familieleden in Char Asiab de provincie Kabul vestigt. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont, gezien uw ongeloofwaardige verklaringen, geenszins het tegendeel aan."

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien de vaststellingen omtrent uw vestigingsmogelijkheden in Afghanistan, dient, net zoals bij uw broer Y. N. (...), in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van

gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geïsoleerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K. N. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de Tadzjiekse etnie te behoren. U bent 35 jaar geleden geboren in Dae Dana (Deh Dana), in de stad Kabul. U verklaart gehuwd te zijn met Y. W. (...). Jullie hebben vier kinderen, die zich bij jullie in België bevinden. Wat betreft de problematiek waarmee uw man geconfronteerd werd, en die aan de basis lag van jullie vertrek uit Afghanistan, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot Y. W. (...) (zie ook hieronder):

"U, M. W. Y. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Tadzjiek en soennitische moslim te zijn. U bent geboren in het districtscentrum van Baraki Barak, provincie Logar, Afghanistan. U kent uw geboortedatum niet maar verwijst naar uw identiteitskaart uit Iran, volgens dewelke u 43 jaar oud bent. U woonde in Afghanistan tot u ongeveer 17 jaar oud was. 24 jaar geleden bent u vanwege de situatie in uw land naar Iran gevlucht. U verbleef illegaal in Iran en werd na 4 jaar door de autoriteiten verwijderd van Iraans grondgebied. U keerde echter terug naar Shiraz, in Iran, waar u werkte als bouwvakker, en trouwde daar met N. K. (...). Jullie hebben 4 kinderen die samen met jullie in België zijn. U wist legale verblijfsdocumenten te bemachtigen en bleef ditmaal 20 jaar lang in Iran wonen met uw gezin. Op een dag werd uw echtgenote naar de school geroepen, en er werd haar verteld dat uw oudste zoon was opgegeven om te gaan vechten in Syrië. Zij antwoordde dat zij dat niet kon beslissen en regelde dat u de volgende dag naar de school zou komen. De volgende dag gingen jullie samen naar de school en kregen opnieuw te horen dat uw zoon naar Syrië zou moeten om te gaan strijden. U gaf te kennen dat u daartegen geen bezwaar had, maar dit was slechts een voorwendsel. U contacteerde uw familie in Afghanistan maar daar was de situatie ook slecht. Bijgevolg besloot u naar Europa te vertrekken. U ontvluchtte Iran, maar werd tegengehouden en naar Afghanistan gedeporteerd terwijl uw oudste zoon verder reisde. U regelde een smokkelaar om illegaal door Iran te reizen en ging naar Turkije. Daar ontmoette u uw broer N. Y. (...) die met zijn gezin uit Afghanistan was gevlucht. Via verschillende doorreislanden kwamen jullie aan toe in België. U kwam toe op 08 november 2015 en u vroeg in België asiel aan op 17 november 2015.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u 4 registratiekaarten uit Iran voor, van uzelf, uw echtgenote en twee van uw kinderen, alsook kopies van bankkaarten, geboortecertificaten, vaccinatiekaarten, schoolattesten, ... betreffende jullie leven in Iran."

B. Motivering

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw echtgenoot de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw echtgenoot en bijgevolg wordt aan u

identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u twee totaal verschillende verklaringen hebt afgelegd bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het Commissariaat-generaal (CGVS). Daar waar u aanvankelijk verklaarde dat u altijd in Afghanistan hebt gewoond (DVZ, verklaring DVZ p.4) en door de taliban werd ontvoerd (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5), geeft u aan het begin van het gehoor op het CGVS toe dat dit niet de waarheid is, en dat u eigenlijk al 24 jaar niet meer in Afghanistan woont (CGVS, p.1-2). Daarmee geeft u toe dat u heeft gepoogd om de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden.

Verder moet er worden gesteld dat uw vrees voor vervolging en uw reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van herkomst, in casu Afghanistan. Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u in Iran, waar u jarenlang zou hebben verbleven, zou hebben gekend moet dan ook worden gesteld dat zij bij terugkeer in uw land van herkomst en nationaliteit, Afghanistan, in uw hoofde geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Inzake uw beweerde vrees ten opzichte van uw land van herkomst (Afghanistan), moet eveneens worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U verklaart immers dat u Afghanistan voor het eerst verliet 24 jaar geleden omdat zowel Jamiat als de taliban aanwezig waren in uw streek en dat de situatie er niet goed was (CGVS, p.2). Daarmee beschrijft u de burgeroorlog in uw land en geen individueel probleem. Na uw deportatie uit Iran bent u een maand of anderhalve maand lang in Afghanistan gebleven alvorens terug te keren naar Iran, omdat de taliban van gezinnen met meerdere zonen verwachtten dat zij een zoon zouden afstaan aan de strijdkrachten (CGVS, p.2,6). Opnieuw verwijst u daarmee naar de algemene situatie in uw land van herkomst als reden voor het vertrek, en niet naar een individueel probleem. Ook van uw echtgenote verklaart u dat haar familie Afghanistan heeft verlaten omwille van de oorlog (CGVS, p.7). Later in het gehoor wijzigt u uw verklaring en zegt u dat u door de taliban bent ontvoerd toen u terugkeerde uit Iran (CGVS, p.12). Het is eigenaardig dat u deze gebeurtenis dan niet meteen naar voren schoof toen u werd gevraagd waarom u een tweede keer naar Iran vluchtte. Verder is het vreemd dat dit relaas over een ontvoering en opsluiting door de taliban sterke gelijkenissen vertoont met de verklaringen die uw broer N. (...) heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal. Ook hij verklaart immers dat hij door de taliban werd ontvoerd en dagenlang hun gevangene bleef, hoewel hij hier tijdens zijn interview bij DVZ helemaal niet over heeft gesproken. Dit wekt sterk de indruk dat u en uw broer zich enten op hetzelfde verhaal omtrent de problemen die jullie in Afghanistan zouden hebben gekend. Daarover bevroegd antwoordt u dat u niet weet wat u uw broer N. (...) verklaarde (CGVS, p.12) en u beweert ook niet te weten welke problemen uw broer precies gekend heeft in Afghanistan (CGVS, p.10). Het is toch hoogst merkwaardig dat u dit niet zou weten van de broer met wie u vanuit Turkije naar België bent gevlucht. Dit geldt zelfs nog sterker aangezien jullie nog steeds met elkaar in contact staan (CGVS, p.9), u ook voor uw vertrek met hen in contact stond (CGVS, p.20) en dat u zich niet beroept op onwetendheid wanneer u wordt gevraagd wat er met uw oudste broer H. (...) in Afghanistan gebeurd is (CGVS, p.9). Het mag toch verwacht worden dat binnen een familie wordt gepraat over de reden dat men zijn geboortegrond heeft verlaten. In het licht van het feit dat de door u beweerde ontvoering door de taliban ondertussen al meer dan 20 jaar geleden is volstaat deze niet om een voldoende actuele vrees voor vervolging aan te tonen. U maakt ook geen melding van een individuele vrees als u daar op het einde van het interview naar gevraagd werd (CGVS, p.23). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u Afghanistan verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging op basis van ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève, of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben.

De documenten die u neerlegt, vermogen bovenstaande vaststellingen niet te weerleggen. Deze Iraanse registratiekaarten van uzelf, uw echtgenote en kinderen bevestigen jullie identiteit en het feit dat jullie als Afghaans vluchteling in Iran hebben gewoond. Echter, dit zijn elementen die niet ter discussie staan in deze beslissing. De overige documenten vormen ook slechts een aanwijzing van identiteit en uw verblijf in Iran, en tonen niet aan dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert.

De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u en uw echtgenote op verschillende punten in het gehoor gewezen werden op uw medewerkingsplicht en de noodzaak om een duidelijk en correct beeld te geven van uw situatie (CGVS, p.2,24; CGVS vrouw, p.2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw familiale netwerk en de verblijfplaatsen van uw familieleden in Afghanistan. Deze zijn immers sterk tegenstrijdig.

In uw verklaring aan DVZ staat dat uw laatste woonplaats in Afghanistan Charasia was, wat u situeert in de provincie Logar. U bent daar verbleven gedurende 6 maanden voor uw vertrek uit het land. Voordien hebt u heel uw leven nabij de Amanullah Khan Ghazni school in Baraki Barak gewoond, ook in de provincie Logar (DVZ, Verklaring DVZ p.4). U hebt deze versie van de feiten echter herroepen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, waar u verklaarde al meer dan 20 jaar lang niet in Afghanistan geweest te zijn (CGVS, p.2). U kon tijdens dat gehoor overigens wel zeggen dat Charasia (soms ook Char Asiab geschreven) in de buurt van Dashte Saqawa ligt (CGVS, p.10). Deze plaatsen liggen in de provincie Kabul en niet in Logar (zie de aan het administratief dossier toegevoegde artikels 'NDS seized suicide vests, explosive materials in Kabul' en 'No clue yet to kidnapped exAG, police say'). U verklaarde bij DVZ ook dat uw ouders en uw broer H. (...) woonachtig zijn in Charasia, in de provincie Logar (DVZ, Verklaring DVZ, p.5,7). Op het CGVS ontkent u dat u dit gezegd hebt (CGVS, p.11) en geeft u Shiraz, Iran, op als verblijfplaats van uw ouders en broer (CGVS, p.10). Ook uw echtgenote verklaarde dat uw ouders in Kabul wonen, zonder precies te kunnen zeggen waar (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), en dat haar eigen moeder, zus en broer in Kabul wonen (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.5,7). Uw echtgenote situeerde jullie huwelijk 13, 14 jaar geleden in Kabul (DVZ, Verklaring vraag 15a). Ook zij wijzigde haar verklaringen: op het CGVS geeft ze aan dat haar beide ouders zijn overleden (CGVS vrouw, p.2,5), dat haar broer in Turkije woont (CGVS vrouw, p.15) en haar zus in Shiraz, Iran woont (CGVS vrouw, p.4). Dat u louter ontkent dat u dit hebt verklaard bij DVZ wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, volstaat niet als antwoord.

Bovendien moet in deze verwezen worden naar de beslissing van uw broer N. Y. (...) (CGVS nr. (...) en O.V. nr. (...), zijn volledige beslissing werd toegevoegd aan uw administratief dossier in de blauwe farde). De vaststellingen die zijn gedaan met betrekking tot zijn familiale netwerk zijn logischerwijs ook op u van toepassing. Het CGVS verwijst daarom naar de relevante passages in de beslissing voor uw broer die u hieronder kunt lezen:

"Er zijn aanzienlijke verschillen tussen wat u verklaarde op het Commissariaat-generaal (CGVS) en wat u eerder verklaarde op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ):

In uw verklaring aan DVZ staat immers dat uw laatste woonplaats in Afghanistan was gelegen in het district Kabul, in de omgeving van Chara Sia. U bent daar verbleven gedurende 5 maanden voor uw vertrek uit het land. Voordien hebt u heel uw leven in de provincie Logar gewoond (DVZ, Verklaring DVZ p.4). U verklaarde dat uw ouders en uw broer H. (...) woonachtig zijn in Kabul, Chara Sia (DVZ, Verklaring DVZ, p.5,7). Gevraagd naar de reden van uw vertrek uit Afghanistan antwoordde u dat de taliban geloofden dat u een spion was omdat u vaak naar uw broer in Kabul, Chara Sia ging (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Ook uw vrouw gaf aan dat uw ouders, haar schoonouders dus, in Kabul woonden (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), en dat jullie zes maanden zijn verbleven bij uw broer H. (...) in Kabul nadat jullie voor het eerst hebben geprobeerd om Afghanistan te verlaten (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.10)

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal geeft u een andere versie van de feiten: u verklaart dat u slechts 6 weken in Kabul bent verbleven als etappe op uw vlucht uit Afghanistan, en dat u eigenlijk altijd in de provincie Logar hebt gewoond (CGVS, p.6-7). U verklaart dat uw ouders net als uw oudste broer H. (...) allemaal in uw regio in de provincie Logar woonden toen u het land verliet en dat zij daarna naar Iran zijn gevlucht (CGVS, p.10). U verklaart tevens dat u niet bij uw broer bent verbleven maar dat uw broer integendeel bij u woonde in Baraki Barak, en dat u bijgevolg niet bij hem op bezoek zou gaan in de provincie Kabul (CGVS, p.9,25). De persoon bij u wie bent verbleven in Kabul was een man die u oom N. (...) noemt (CGVS, p.12) en dat was volgens u de oom van uw schoonzus (CGVS, p.11). Aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd hoe het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) is verlopen en of u iets wilde wijzigen aan uw verklaringen. U maakte geen melding van enig probleem tijdens dat interview, verklaarde integendeel dat het goed was verlopen, en benadrukte dat u alleen de waarheid had verteld (CGVS, p.2). Het is dus hoogst eigenaardig dat tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uw verklaringen wijzigt op tal van punten.

U bent in de loop van het gehoor geconfronteerd geweest met deze verschillen tussen beide verklaringen. U ontkent categoriek dat u gezegd hebt dat u 5 maanden lang in Char Asia hebt verbleven. Volgens u gaat het om een vergissing: u zei eigenlijk 6 weken (CGVS, p.7,11). In de brief die u voorlegt, en die volgens u een bevestiging is van uw relaas, is dezelfde vergissing geslopen: er staat 6 maanden maar dat moet 6 weken zijn. U spuit verder mist tijdens het gehoor door te preciseren dat Char Asia niet Kabul is, dat het buiten de hoofdstad ligt (CGVS, p.11). Dit terwijl u eerder tijdens het gehoor duidelijk geen problemen had met enige verwarring tussen de stad Kabul en de plaats Char Asia in de provincie Kabul (CGVS, p.6,7,9) en dat u later in het gehoor bevestigt dat Char Asia in de provincie Kabul ligt (CGVS, p.25). Bijgevolg kan dit antwoord niet overtuigen, laat staan dat het zou verhelderen waarom uw verklaringen over de woonplaats van uw familie gewijzigd zijn. U wijst echter van de hand dat u ooit hebt verklaard dat uw ouders in Char Asia, Kabul wonen (CGVS, p.10,11), net zoals u volhardt in uw ontkenning dat u verklaarde dat uw broer H. (...) in Char Asia, Kabul woont (CGVS, p.14,25). Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat ook uw echtgenote toen verklaarde dat uw ouders in de provincie Kabul verbleven, alweer met vermelding van Char Asia (onder de spelling Chara Sia) (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), verandert u het onderwerp naar wat uw oudere broer H. (...) is overkomen in Afghanistan (CGVS, p.10). Ook uw echtgenote ontkent dat zij ooit heeft gezegd dat uw ouders en broer in de provincie Kabul woonden, en dat jullie daar 6 maanden lang verbleven (CGVS vrouw, p.5). Zij ontkent aanvankelijk ook dat ze ooit in de provincie Kabul geweest is (CGVS vrouw, p.5), om vervolgens te verklaren dat ze geen 6 maanden maar wel 6 weken in Kabul is verbleven, in Char Asia (CGVS vrouw, p.6). In al deze gevallen geldt dat het louter ontkennen van wat u verklaarde tijdens het eerste interview geen voldoende antwoord kan zijn. Voorts moet worden geconcludeerd dat aangezien uw problemen met de taliban niet geloofwaardig worden geacht om bovenstaande reden, ook de problemen die uw broer volgens uw verklaringen heeft ervaren en die daaruit voortvloeiden (CGVS, p.10) niet aannemelijk zijn. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen geen reden voor hen om naar Iran te vluchten (CGVS, p.9). Uw verklaringen over de huidige verblijfplaats van uw broer en ouders zijn daarom ook niet geloofwaardig, hoewel u geprobeerd heeft het CGVS te misleiden over het bestaan van een familiaal netwerk in Afghanistan, , kan men er toch van uitgaan dat uw familieleden verblijven in de provincie Kaboel. Wat er ook van zij, staat het, ook op basis van jullie verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS, sowieso vast dat jullie verbleven hebben bij familieleden in de provincie Kaboel (CGVS, p.11, CGVS, vrouw, p10).

Het CGVS wenst ook aan te stippen dat het in dit verband ook opmerkelijk is dat u zegt bekend te zijn met het gebied als je van Char Asia naar uw dorp in Logar reist (CGVS, p.25). Aangezien u verklaart dat u nooit naar andere plaatsen reisde buiten uw provincie (CGVS, p.13) en u op het Commissariaat-generaal ontkent dat u nauwe verwanten hebt in Char Asia, moet men zich afvragen hoe het komt dat u vertrouwd zou zijn met die regio hetgeen alweer de indruk wekt dat u een zekere affiniteit heeft met de regio rond Char Asia.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de verblijfplaats van uw familieleden. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt en door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen en door het feit dat vaststaat dat u opgevangen bent door familie in de provincie Kaboel alvorens u Afghanistan verliet, kan enkel besloten worden dat u beroep kunt doen op een familiaal netwerk in Charasiab in de provincie Kaboel. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS immers ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Uit het voorgaande blijkt echter dat u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de provincie Kabul. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan uw asielrelaas kan men ervan uitgaan dat u in de provincie Kaboel geen vervolging hoeft te vrezen en dat naast de verre familieleden die u ook vermeldde tijdens het gehoor op het CGVS ook uw naaste familieleden er nog steeds woonachtig zijn gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over hun verblijfplaatsen en gelet op het feit dat zij, in weerwil van wat u verklaarde maar waaraan geen geloof wordt gehecht, evenmin redenen hadden om Afghanistan te ontvluchten voor uw vijanden. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt zelfs dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich bij uw familieleden in Char Asiab de provincie Kabul vestigt. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont, gezien uw ongeloofwaardige verklaringen, geenszins het tegendeel aan."

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening

gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien de vaststellingen omtrent uw vestigingsmogelijkheden in Afghanistan, dient, net zoals bij uw broer Y. N. (...), in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Tevens werpen zij een manifeste appreciatiefout op.

Verzoekende partijen herhalen kort hun asielrelaas en menen dat de omstandigheden waarin zij in Iran verkeerden wel degelijk van die aard waren dat zij genoodzaakt waren om het land te verlaten.

Zij laten gelden dat de commissaris-generaal geen, minstens te weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse en met hun persoonlijkheid en profiel.

Zij stellen dat de bestreden beslissingen in hoofdzaak werden genomen omdat de commissaris-generaal in het kader van de asielaanvraag van de broer van eerste verzoeker reeds een weigeringsbeslissing had genomen, waardoor een zekere vooringenomenheid niet uitgesloten is.

Daarnaast wijzen verzoekende partijen erop dat er tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) van 31 maart 2017 “*mogelijke communicatie moeilijkheden met de tolk waren*”. Zij lichten toe dat zij bij hun gehoor hadden laten verstaan dat zij het Farsi beheersten, maar het moesten stellen met een tolk Dari wiens dialect voor moeilijkheden in de communicatie zorgde. Zij menen dat dit verklaart waarom hun antwoorden op de diverse vragen op enkele onderdelen misschien gebrekkig (lijken) over (te) komen.

Vervolgens betogen verzoekende partijen dat eerste verzoeker bij de aanvang van zijn gehoor op het CGVS duidelijk gemaakt heeft dat zijn gehoor niet goed meer is en gevraagd heeft aan de tolk om luider te spreken. Zij maken zich dan ook zorgen dat er hierdoor bepaalde belangrijke nuances zijn verloren gegaan.

Waar de commissaris-generaal het hen kwalijk neemt dat zij de Belgische asielinstanties op intentionele wijze hebben willen misleiden, beamen verzoekende partijen dat zij tijdens hun gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet de waarheid hebben verteld over hun directe vluchtaanleiding, doch stellen zij dat eerste verzoeker dit bij aanvang van zijn gehoor op het CGVS heeft opgebiecht en zich hiervoor verontschuldigd heeft, waarna hij door de interviewer bedankt werd voor zijn eerlijkheid. Zij achten het niet consequent van de commissaris-generaal om enerzijds eerste verzoeker te bedanken voor zijn spontane bekentenis en anderzijds dit gegeven te hanteren als een weigeringsmotief en eerste verzoeker het imago te geven van iemand die de asielinstanties heeft pogen te misleiden. Zij menen dat eerste verzoeker hiervoor een redelijke uitleg had, namelijk zijn gezin behoeden voor een repatriëring naar Iran, waar zijn zoon E. riskeert te worden opgepakt en naar Syrië gebracht.

Verzoekende partijen betogen verder dat eerste verzoeker natuurlijk op de hoogte is van de ernstige problemen van zijn broer N. met de taliban, en meer bepaald met de neef van diens echtgenote die banden heeft met de taliban en gekant was tegen het huwelijk van de broer van eerste verzoeker en diens echtgenote. Zij wijzen er nog op dat de taliban na het vertrek van de broer van eerste verzoeker zich vergrepen heeft op een andere broer van eerste verzoeker, H., die weliswaar na bemiddeling van de dorpsoudsten terug vrij is gekomen, maar desondanks het mikpunt werd van een aanslag en daarbij een schotwonde opliep in zijn been. Dit laatste incident toont volgens verzoekende partijen aan dat het persoonlijk probleem van de broer van eerste verzoeker met de taliban zich op de ganse familie van eerste verzoeker afstraalt. Eerste verzoeker vreest dan ook gelijkaardige represailles vanwege de taliban. Verzoekende partijen achten het opmerkelijk dat de *protection officer* van het CGVS aan eerste verzoeker niet meer gerichte vragen had gesteld over het incident dat zijn broer H. had meegemaakt.

Verzoekende partijen menen dat in de gegeven omstandigheden hun verklaringen moeten volstaan om hen minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Wat betreft het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, betogen verzoekende partijen dat hun leven ernstig bedreigd is ten gevolge van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het binnenlands gewapend conflict dat er aan de gang is. Zij achten de motieven in de bestreden beslissing hierover niet overtuigend en menen dat er voor hen geen vestigingsalternatief bestaat in Kabul, waar zij geen familiaal netwerk hebben en waar zij bovendien het risico lopen op represailles vanwege de taliban ingevolge een aanslepend familiaal conflict tussen de broer van eerste verzoeker en de neef van diens echtgenote, die banden heeft met de taliban. Daarnaast zijn verzoekende partijen ervan overtuigd dat voor hen persoonlijk een terugkeer naar hun herkomstregio na een jarenlange afwezigheid in het buitenland op zich reeds een grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking, met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor henzelf en hun kinderen.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 8 februari 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-68 en p. 153-157.

2.2.3. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met drie Iraanse schoolattesten en een ziekenhuisverslag van een Iraans ziekenhuis, alle met beëdigde vertaling naar het Nederlands, neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de asielaanvragen van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij gepoogd heeft om de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, (ii) de problemen die hij in Iran, waar hij jarenlang zou hebben verbleven, zou hebben gekend bij terugkeer naar Afghanistan voor hem geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of tot een reëel risico op

ernstige schade, (iii) hij met betrekking tot Afghanistan initieel enkel verwijst naar de algemene situatie aldaar en niet naar een individueel probleem, (iv) het vreemd is dat hij zijn relaas over een ontvoering door de taliban niet meteen naar voren schoof toen hem werd gevraagd waarom hij een tweede keer naar Iran vluchtte en dat dit relaas sterke gelijkenissen vertoont met de verklaringen van zijn broer, (v) de door hem neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet vermogen te weerleggen, en (vi) er voor burgers uit de provincie Kabul actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat de asielmotieven van tweede verzoekster volledig gebaseerd zijn op de asielmotieven van eerste verzoeker, waarna de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van de administratieve dossiers kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekende partijen er niet in slagen om hun vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat zij vrezen in Iran het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen vanwege de autoriteiten omdat eerste verzoeker in Shiraz een document had ondertekend waarin hij zich akkoord verklaarde dat zijn zoon als vrijwilliger mee zou gaan strijden in Syrië, beperken zij zich tot een herhaling van hun asielrelaas en hun eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hierover te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun asielrelaas weerleggen verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal dat hun vrees voor vervolging moet worden beoordeeld ten opzichte van hun land van herkomst, *in casu* Afghanistan, en dat de problemen die eerste verzoeker in Iran zou hebben gekend bij een terugkeer naar Afghanistan in zijn hoofde geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat een terugkeer naar Afghanistan eveneens uitgesloten is nu eerste verzoeker wraakmaatregelen van de taliban vreest omwille van een conflict dat zijn broer N. er heeft, wordt er op gewezen dat zij bij de asielinstanties op geen enkel moment gewag hebben gemaakt van deze vrees. Eerste verzoeker maakte op het CGVS gewag van de aanwezigheid 24 jaar geleden van Jamiat en de taliban in zijn streek (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag 31 maart 2017, p. 2), van de verwachting van de taliban dat gezinnen met meerdere zonen een zoon zouden afstaan aan de strijdkrachten (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag 31 maart 2017, p. 2, 6 en 23) en van een ontvoering door de taliban (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag 31 maart 2017, p. 12). Hoewel eerste verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS weliswaar gewag maakte van de problemen die zijn broer N. door de zoon van een oom van zijn vrouw kende met de taliban nadat hem hiernaar werd gevraagd, heeft hij deze problemen nooit gelinkt aan zijn eigen problemen en is het niet ernstig dat hij dit plots voor het eerst in onderhavig verzoekschrift doet. Ook het incident dat een andere broer van eerste verzoeker had meegemaakt, linken verzoekende partijen thans in hun verzoekschrift voor het eerst aan de problemen van eerste verzoekers broer N. met de taliban. Tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde eerste verzoeker hierover enkel dat “ze” 's

nachts kwamen en zijn broer H. bedreigden en beschoten, dat hij twee keer geraakt werd en dan ziek was en naar het hospitaal is gegaan, en dat de dader onbekend was (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag 31 maart 2017, p. 9). Zo verzoekende partijen thans hekelen dat aan eerste verzoeker niet meer gerichte vragen werden gesteld over het incident dat zijn broer H. had meegemaakt, dient erop te worden gewezen dat eerste verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Het is weinig ernstig dat verzoekende partijen dergelijke verklaringen voor het eerst in hun verzoekschrift voor de Raad afleggen. Aldus maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat het persoonlijk probleem van eerste verzoekers broer N. met de taliban zich op de ganse familie van eerste verzoeker afstraalt en dat zij gelijkaardige represailles vanwege de taliban vrezen.

Met betrekking tot de door eerste verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS aangehaalde problemen in zijn land van herkomst (Afghanistan) overweegt de commissaris-generaal in de eerste bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Inzake uw beweerde vrees ten opzichte van uw land van herkomst (Afghanistan), moet eveneens worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U verklaart immers dat u Afghanistan voor het eerst verliet 24 jaar geleden omdat zowel Jamiat als de taliban aanwezig waren in uw streek en dat de situatie er niet goed was (CGVS, p.2). Daarmee beschrijft u de burgeroorlog in uw land en geen individueel probleem. Na uw deportatie uit Iran bent u een maand of anderhalve maand lang in Afghanistan gebleven alvorens terug te keren naar Iran, omdat de taliban van gezinnen met meerdere zonen verwachtten dat zij een zoon zouden afstaan aan de strijdkrachten (CGVS, p.2,6). Opnieuw verwijst u daarmee naar de algemene situatie in uw land van herkomst als reden voor het vertrek, en niet naar een individueel probleem. Ook van uw echtgenote verklaart u dat haar familie Afghanistan heeft verlaten omwille van de oorlog (CGVS, p.7). Later in het gehoor wijzigt u uw verklaring en zegt u dat u door de taliban bent ontvoerd toen u terugkeerde uit Iran (CGVS, p.12). Het is eigenaardig dat u deze gebeurtenis dan niet meteen naar voren schoof toen u werd gevraagd waarom u een tweede keer naar Iran vluchtte. Verder is het vreemd dat dit relaas over een ontvoering en opsluiting door de taliban sterke gelijkenissen vertoont met de verklaringen die uw broer N. (...) heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal. Ook hij verklaart immers dat hij door de taliban werd ontvoerd en dagenlang hun gevangene bleef, hoewel hij hier tijdens zijn interview bij DVZ helemaal niet over heeft gesproken. Dit wekt sterk de indruk dat u en uw broer zich enten op hetzelfde verhaal omtrent de problemen die jullie in Afghanistan zouden hebben gekend. Daarover bevroegd antwoordt u dat u niet weet wat u uw broer N. (...) verklaarde (CGVS, p.12) en u beweert ook niet te weten welke problemen uw broer precies gekend heeft in Afghanistan (CGVS, p.10). Het is toch hoogst merkwaardig dat u dit niet zou weten van de broer met wie u vanuit Turkije naar België bent gevlucht. Dit geldt zelfs nog sterker aangezien jullie nog steeds met elkaar in contact staan (CGVS, p.9), u ook voor uw vertrek met hen in contact stond (CGVS, p.20) en dat u zich niet beroept op onwetendheid wanneer u wordt gevraagd wat er met uw oudste broer H. (...) in Afghanistan gebeurd is (CGVS, p.9). Het mag toch verwacht worden dat binnen een familie wordt gepraat over de reden dat men zijn geboortegrond heeft verlaten. In het licht van het feit dat de door u beweerde ontvoering door de taliban ondertussen al meer dan 20 jaar geleden is volstaat deze niet om een voldoende actuele vrees voor vervolging aan te tonen. U maakt ook geen melding van een individuele vrees als u daar op het einde van het interview naar gevraagd werd (CGVS, p.23). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u Afghanistan verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging op basis van ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève, of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben.”

Verzoekende partijen opperen dat duidelijk blijkt dat de bestreden beslissingen in hoofdzaak werden genomen omdat de commissaris-generaal in het kader van de asielaanvraag van de broer van eerste verzoeker reeds een weigeringsbeslissing had genomen waardoor een zekere vooringenomenheid niet uitgesloten is. Zij brengen evenwel geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun asielaanvragen niet eerlijk zouden zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Dit kan in ieder geval niet worden afgeleid uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben zij geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Wat er ook van zij, met het vage betoog dat hun verklaringen wel degelijk een nieuw licht wierpen op de zaak en uitsluitel boden op hun eigen,

persoonlijke moeilijkheden, zonder te concretiseren over welke precieze verklaringen het gaat en in welk opzicht deze een nieuw licht zouden werpen op de zaak, maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat *in casu* geen grondig onderzoek zou zijn gebeurd en met enige vooringenomenheid gehandeld zou zijn geweest.

Voorts stellen verzoekende partijen dat er tijdens het gehoor op het CGVS "*mogelijke communicatie moeilijkheden met de tolk waren*" nu zij bij hun gehoor hadden laten verstaan dat zij het Farsi beheersten, maar het moesten stellen met een tolk Dari, wiens dialect voor moeilijkheden in de communicatie zorgde. Er wordt evenwel op gewezen dat eerste verzoeker bij de aanvang van het interview op het CGVS bevestigend antwoordde op de vraag of hij de tolk goed begreep en dat hij aan het einde van het interview, gevraagd of hij de tolk goed begrepen heeft, als volgt antwoordde: "*Ja. Waarom niet. Dank u.*" (adm. doss., eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag 31 maart 2017, p. 2 en 24). Ook tweede verzoekster bleek geen problemen te hebben ondervonden en antwoordde zowel bij aanvang als aan het einde van het gehoor bevestigend op de vragen of zij de tolk goed begreep/begrepen had (adm. doss., tweede verzoekster, stuk 6, gehoorverslag 31 maart 2017, p. 2 en 16). Indien verzoekende partijen problemen met tolken of taal hebben ondervonden, is het nochtans hun verantwoordelijkheid om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Verzoekende partijen duiden in hun verzoekschrift overigens op geen enkele wijze aan op welk punt de gehoren op een foutieve wijze zouden zijn neergeschreven. Het is aan hen om *in concreto* aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissingen kan hebben gehad. Door louter te stellen dat er tijdens het gehoor op het CGVS "*mogelijke communicatie moeilijkheden met de tolk waren*", tonen verzoekende partijen niet aan dat er fouten zijn gebeurd waardoor hun antwoorden op de diverse vragen op enkele onderdelen misschien gebrekkig (lijken) over te komen en dat de bestreden beslissingen hierdoor mogelijk anders zouden zijn geweest.

Zoals verzoekende partijen terecht opmerken heeft eerste verzoeker bij aanvang van zijn interview op het CGVS duidelijk gemaakt dat zijn gehoor niet goed meer is en de tolk gevraagd om luider te spreken (adm. doss., eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag 31 maart 2017, p. 2). Uit het gehoorverslag blijkt evenwel niet dat dit tot problemen heeft geleid. In tegendeel, daar waar eerste verzoeker te kennen gaf de vraag niet te hebben verstaan, werd telkens door de *protection officer* van het CGVS de vraag herhaald en dit zo vaak als nodig was. Verzoekende partijen uiten hun bezorgdheid dat door het slechte gehoor van eerste verzoeker "*bepaalde belangrijke nuances in zijn gehoor verloren zijn gegaan*", doch zij laten na te concretiseren welke precieze nuances er verloren zouden zijn gegaan en in welk opzicht dit had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun betoog.

Waar verzoekende partijen nog laten gelden dat eerste verzoeker wel op de hoogte is van de ernstige problemen van zijn broer N. met de taliban, en meer bepaald met de neef van diens echtgenote die banden heeft met de taliban en gekant was tegen het huwelijk van N. en diens echtgenote, wordt er op gewezen dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat eerste verzoeker niet wist dat zijn broer op het CGVS exact hetzelfde verhaal verteld had als hij had verteld (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag 31 maart 2017, p. 12). Verzoekende partijen wijzen er weliswaar op dat eerste verzoeker op de hoogte was van problemen van zijn broer N. met de taliban omdat de neef van diens echtgenote, die banden heeft met de taliban, gekant was tegen het huwelijk van N. en diens echtgenote, doch dit neemt niet weg dat eerste verzoeker zelf verklaarde niet op de hoogte te zijn van de ontvoering en opsluiting van zijn broer door de taliban. Het kan de commissaris-generaal dan ook niet ten kwade worden gedeut dat hij het hoogst merkwaardig acht dat eerste verzoeker niet zou weten dat zijn broer N., met wie hij vanuit Turkije naar België is gevlucht en met wie hij nog steeds in contact staat, ook door de taliban zou zijn ontvoerd, nu zij op het CGVS allebei dezelfde verklaringen aflegden terwijl zij tijdens hun interview op de DVZ van deze problemen helemaal niet hebben gesproken.

Gelet op de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen, en meer bepaald het motief waarin er op wordt gewezen dat eerste verzoeker later in het gehoor op het CGVS zijn verklaring wijzigt en zegt dat hij door de taliban ontvoerd is toen hij terugkeerde uit Iran, wordt er in de bestreden beslissingen ook terecht opgemerkt dat eerste verzoeker totaal verschillende verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ en het CGVS. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker op goede gronden het volgende overwogen:

"Daar waar u aanvankelijk verklaarde dat u altijd in Afghanistan hebt gewoond (DVZ, verklaring DVZ p.4) en door de taliban werd ontvoerd (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5), geeft u aan het begin van het gehoor op het CGVS toe dat dit niet de waarheid is, en dat u eigenlijk al 24 jaar niet meer in Afghanistan

woont (CGVS, p.1-2). Daarmee geeft u toe dat u heeft gepoogd om de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden."

Verzoekende partijen beamen dat zij tijdens hun gehoor op de DVZ niet de waarheid hebben verteld over hun directe vluchtaanleiding, doch stellen dat eerste verzoeker dit bij aanvang van zijn gehoor op het CGVS heeft opgebiecht en zich hiervoor verontschuldigd heeft. Zij achten het niet consequent dat eerste verzoeker hierop door de interviewer van het CGVS bedankt werd voor zijn eerlijkheid, doch dat dit vervolgens als weigeringsmotief wordt gehanteerd. Voorts stellen zij dat eerste verzoeker hiervoor een redelijke uitleg had, namelijk zijn gezin behoeden voor een repatriëring naar Iran, waar zijn zoon E. riskeert opgepakt en naar Syrië gebracht te worden. De omstandigheid dat eerste verzoeker al of niet een redelijke uitleg had voor zijn leugens tijdens het gehoor op de DVZ neemt echter niet weg dat hij op dat ogenblik wetens en willens getracht heeft deze asielinstantie te misleiden. Het kan de commissaris-generaal dan ook niet ten kwade worden geduid met deze houding van eerste verzoeker rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen, temeer nu eerste verzoeker ook tijdens het gehoor op het CGVS zijn verklaring nog wijzigde en zei dat hij door de taliban was ontvoerd toen hij terugkeerde uit Iran (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag 31 maart 2017, p. 12). Bovendien wijzigen verzoekende partijen ook thans in huidig verzoekschrift nogmaals hun verklaringen en voeren zij voor het eerst aan dat eerste verzoeker in Afghanistan wraakmaatregelen van de taliban vreest omwille van een conflict dat zijn broer N. er heeft. Door hun verklaringen constant te wijzigen, maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat er in hun hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Verdrag van Genève. De omstandigheid dat eerste verzoeker bij aanvang van zijn gehoor op het CGVS heeft opgebiecht dat hij tijdens zijn gehoor op de DVZ niet de waarheid heeft verteld over zijn directe vluchtaanleiding en dat de *protection officer* van het CGVS hem hiervoor bedankte, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Op dat ogenblik in het gehoor was immers nog niet aan het licht gekomen dat eerste verzoeker gedurende het gehoor op het CGVS nogmaals zijn verklaringen zou wijzigen. Van enig inconsequent handelen in hoofde van het CGVS is dan ook geen sprake.

De documenten die zijn opgenomen in de administratieve dossiers (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 14, map met 'documenten' en adm. doss. tweede verzoekster, stuk 16, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover terecht als volgt:

"De documenten die u neerlegt, vermogen bovenstaande vaststellingen niet te weerleggen. Deze Iraanse registratiekaarten van uzelf, uw echtgenote en kinderen bevestigen jullie identiteit en het feit dat jullie als Afghaans vluchteling in Iran hebben gewoond. Echter, dit zijn elementen die niet ter discussie staan in deze beslissing. De overige documenten vormen ook slechts een aanwijzing van identiteit en uw verblijf in Iran, en tonen niet aan dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert."

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Waar verzoekende partijen thans bij hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota een ziekenhuisverslag – met beëdigde vertaling naar het Nederlands – voegen om aan te tonen dat eerste verzoekers broer H. is opgenomen voor verzorging na een schotwonde in zijn been nadat hij in Afghanistan was beschoten door de taliban naar aanleiding van een afrekening in een familiekwestie, wordt er vooreerst op gewezen dat het hier slechts een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien kan uit dit document hoogstens blijken dat H. een "*open general lapratomy + heamostasis*" heeft ondergaan, doch blijkt eruit niet dat hij beschoten werd door de taliban naar aanleiding van een afrekening in een familiekwestie.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

2.3.5.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hierover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekende partijen hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet hebben aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekende partijen in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoekende partijen in de provincie Kabul een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij oordeelt dat verzoekende partijen niet hebben voldaan aan de medewerkingsplicht nu er geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen omtrent hun familiale netwerk en de verblijfplaatsen van hun familieleden in Afghanistan aangezien deze sterk tegenstrijdig zijn. De eerste bestreden beslissing bevat hierover de volgende overwegingen:

“In uw verklaring aan DVZ staat dat uw laatste woonplaats in Afghanistan Charasia was, wat u situeert in de provincie Logar. U bent daar verbleven gedurende 6 maanden voor uw vertrek uit het land. Voordien hebt u heel uw leven nabij de Amanullah Khan Ghazni school in Baraki Barak gewoond, ook in de provincie Logar (DVZ, Verklaring DVZ p.4). U hebt deze versie van de feiten echter herroepen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, waar u verklaarde al meer dan 20 jaar lang niet in Afghanistan geweest te zijn (CGVS, p.2). U kon tijdens dat gehoor overigens wel zeggen dat Charasia (soms ook Char Asiab geschreven) in de buurt van Dashte Saqawa ligt (CGVS, p.10). Deze plaatsen liggen in de provincie Kabul en niet in Logar (zie de aan het administratief dossier toegevoegde artikels ‘NDS seized suicide vests, explosive materials in Kabul’ en ‘No clue yet to kidnapped exAG, police say’). U verklaarde bij DVZ ook dat uw ouders en uw broer H. (...) woonachtig zijn in Charasia, in de provincie Logar (DVZ, Verklaring DVZ, p.5,7). Op het CGVS ontkent u dat u dit gezegd hebt (CGVS, p.11) en geeft u Shiraz, Iran, op als verblijfplaats van uw ouders en broer (CGVS, p.10). Ook uw echtgenote verklaarde dat uw ouders in Kabul wonen, zonder precies te kunnen zeggen waar (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), en dat haar eigen moeder, zus en broer in Kabul wonen (DVZ, Verklaring DVZ vrouw,

p.5,7). Uw echtgenote situeerde jullie huwelijk 13, 14 jaar geleden in Kabul (DVZ, Verklaring vraag 15a). Ook zij wijzigde haar verklaringen: op het CGVS geeft ze aan dat haar beide ouders zijn overleden (CGVS vrouw, p.2,5), dat haar broer in Turkije woont (CGVS vrouw, p.15) en haar zus in Shiraz, Iran woont (CGVS vrouw, p.4). Dat u louter ontkent dat u dit hebt verklaard bij DVZ wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, volstaat niet als antwoord."

Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen verwezen naar de vaststellingen uit de ten aanzien van eerste verzoekers broer N. genomen beslissing omtrent zijn familiale netwerk. Het gaat om de volgende vaststellingen, die logischerwijze ook op verzoekende partijen van toepassing zijn:

"Er zijn aanzienlijke verschillen tussen wat u verklaarde op het Commissariaat-generaal (CGVS) en wat u eerder verklaarde op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ):

In uw verklaring aan DVZ staat immers dat uw laatste woonplaats in Afghanistan was gelegen in het district Kabul, in de omgeving van Chara Sia. U bent daar verbleven gedurende 5 maanden voor uw vertrek uit het land. Voordien hebt u heel uw leven in de provincie Logar gewoond (DVZ, Verklaring DVZ p.4). U verklaarde dat uw ouders en uw broer H. (...) woonachtig zijn in Kabul, Chara Sia (DVZ, Verklaring DVZ, p.5,7). Gevraagd naar de reden van uw vertrek uit Afghanistan antwoordde u dat de taliban geloofden dat u een spion was omdat u vaak naar uw broer in Kabul, Chara Sia ging (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Ook uw vrouw gaf aan dat uw ouders, haar schoonouders dus, in Kabul woonden (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), en dat jullie zes maanden zijn verbleven bij uw broer H. (...) in Kabul nadat jullie voor het eerst hebben geprobeerd om Afghanistan te verlaten (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.10)

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal geeft u een andere versie van de feiten: u verklaart dat u slechts 6 weken in Kabul bent verbleven als etappe op uw vlucht uit Afghanistan, en dat u eigenlijk altijd in de provincie Logar hebt gewoond (CGVS, p.6-7). U verklaart dat uw ouders net als uw oudste broer H. (...) allemaal in uw regio in de provincie Logar woonden toen u het land verliet en dat zij daarna naar Iran zijn gevlucht (CGVS, p.10). U verklaart tevens dat u niet bij uw broer bent verbleven maar dat uw broer integendeel bij u woonde in Baraki Barak, en dat u bijgevolg niet bij hem op bezoek zou gaan in de provincie Kabul (CGVS, p.9,25). De persoon bij u wie bent verbleven in Kabul was een man die u oom N.(...) noemt (CGVS, p.12) en dat was volgens u de oom van uw schoonzus (CGVS, p.11). Aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd hoe het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) is verlopen en of u iets wilde wijzigen aan uw verklaringen. U maakte geen melding van enig probleem tijdens dat interview, verklaarde integendeel dat het goed was verlopen, en benadrukte dat u alleen de waarheid had verteld (CGVS, p.2). Het is dus hoogst eigenaardig dat tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uw verklaringen wijzigt op tal van punten.

U bent in de loop van het gehoor geconfronteerd geweest met deze verschillen tussen beide verklaringen. U ontkent categoriek dat u gezegd hebt dat u 5 maanden lang in Char Asia hebt verbleven. Volgens u gaat het om een vergissing: u zei eigenlijk 6 weken (CGVS, p.7,11). In de brief die u voorlegt, en die volgens u een bevestiging is van uw relaas, is dezelfde vergissing geslopen: er staat 6 maanden maar dat moet 6 weken zijn. U spuit verder mist tijdens het gehoor door te preciseren dat Char Asia niet Kabul is, dat het buiten de hoofdstad ligt (CGVS, p.11). Dit terwijl u eerder tijdens het gehoor duidelijk geen problemen had met enige verwarring tussen de stad Kabul en de plaats Char Asia in de provincie Kabul (CGVS, p.6,7,9) en dat u later in het gehoor bevestigt dat Char Asia in de provincie Kabul ligt (CGVS, p.25). Bijgevolg kan dit antwoord niet overtuigen, laat staan dat het zou verhelderen waarom uw verklaringen over de woonplaats van uw familie gewijzigd zijn. U wijst echter van de hand dat u ooit hebt verklaard dat uw ouders in Char Asia, Kabul wonen (CGVS, p.10,11), net zoals u volhardt in uw ontkenning dat u verklaarde dat uw broer H. (...) in Char Asia, Kabul woont (CGVS, p.14,25). Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat ook uw echtgenote toen verklaarde dat uw ouders in de provincie Kabul verbleven, alweer met vermelding van Char Asia (onder de spelling Chara Sia) (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), verandert u het onderwerp naar wat uw oudere broer H. (...) is overkomen in Afghanistan (CGVS, p.10). Ook uw echtgenote ontkent dat zij ooit heeft gezegd dat uw ouders en broer in de provincie Kabul woonden, en dat jullie daar 6 maanden lang verbleven (CGVS vrouw, p.5). Zij ontkent aanvankelijk ook dat ze ooit in de provincie Kabul geweest is (CGVS vrouw, p.5), om vervolgens te verklaren dat ze geen 6 maanden maar wel 6 weken in Kabul is verbleven, in Char Asia (CGVS vrouw, p.6). In al deze gevallen geldt dat het louter ontkennen van wat u verklaarde tijdens het eerste interview geen voldoende antwoord kan zijn. Voorts moet worden geconcludeerd dat aangezien uw problemen met de taliban niet geloofwaardig worden geacht om bovenstaande reden, ook de problemen die uw broer volgens uw verklaringen heeft ervaren en die daaruit voortvloeiden (CGVS, p.10) niet aannemelijk zijn. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen geen reden voor hen om naar Iran te vluchten (CGVS, p.9). Uw verklaringen over de huidige verblijfplaats van uw broer en ouders zijn daarom ook niet geloofwaardig, hoewel u geprobeerd heeft het CGVS te misleiden

over het bestaan van een familiaal netwerk in Afghanistan, , kan men er toch van uitgaan dat uw familieleden verblijven in de provincie Kaboel. Wat er ook van zij, staat het, ook op basis van jullie verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS, sowieso vast dat jullie verbleven hebben bij familieleden in de provincie Kaboel (CGVS, p.11, CGVS, vrouw, p10).

Het CGVS wenst ook aan te stippen dat het in dit verband ook opmerkelijk is dat u zegt bekend zegt te zijn met het gebied als je van Char Asia naar uw dorp in Logar reist (CGVS, p.25). Aangezien u verklaart dat u nooit naar andere plaatsen reisde buiten uw provincie (CGVS, p.13) en u op het Commissariaat-generaal ontkent dat u nauwe verwanten hebt in Char Asia, moet men zich afvragen hoe het komt dat u vertrouwd zou zijn met die regio hetgeen alweer de indruk wekt dat u een zekere affiniteit heeft met de regio rond Char Asia.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de verblijfplaats van uw familieleden. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt en door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen en door het feit dat vaststaat dat u opgevangen bent door familie in de provincie Kaboel alvorens u Afghanistan verliet, kan enkel besloten worden dat u beroep kunt doen op een familiaal netwerk in Charasiab in de provincie Kaboel. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS immers ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Uit het voorgaande blijkt echter dat u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de provincie Kabul. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan uw asielrelaas kan men ervan uitgaan dat u in de provincie Kaboel geen vervolging hoeft te vrezen en dat naast de verre familieleden die u ook vermeldde tijdens het gehoor op het CGVS ook uw naaste familieleden er nog steeds woonachtig zijn gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over hun verblijfplaatsen en gelet op het feit dat zij, in weerwil van wat u verklaarde maar waaraan geen geloof wordt gehecht, evenmin redenen hadden om Afghanistan te ontvluchten voor uw vijanden. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt zelfs dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich bij uw familieleden in Char Asiab de provincie Kabul vestigt. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont, gezien uw ongeloofwaardige verklaringen, geenszins het tegendeel aan."

De voormelde motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Waar verzoekende partijen nog laten gelden dat zij in Kabul geen familiaal netwerk hebben, blijven zij steken in het herhalen van een versie van de door hen afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft.

Waar verzoekende partijen bij hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota schoolattesten van de zonen van eerste verzoekers broer H. – met beëdigde vertaling naar het Nederlands – voegen om aan te tonen dat ook het gezin van H. in Iran gevestigd is, wordt er vooreerst op gewezen dat het hier slechts fotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Aldus kan de echtheid van deze documenten niet worden gegarandeerd. Hoe dan ook kan hier nog niet uit worden afgeleid dat verzoekende partijen in de provincie Kabul geen familiaal netwerk zouden hebben nu eruit niet blijkt dat de ouders van eerste verzoeker niet in de provincie Kabul zouden verblijven. Daarenboven kan er nog op worden gewezen dat UNHCR zelfs aanvaardt dat getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is

om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften en dat verzoekende partijen geen elementen aanbrengen dat zij dit niet zouden kunnen.

Waar verzoekende partijen ten slotte nog laten gelden dat voor hen persoonlijk een terugkeer naar hun herkomstregio in Logar na een jarenlange afwezigheid in het buitenland op zich reeds een grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking, met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor henzelf en hun kinderen, wordt er op gewezen dat er in de bestreden beslissingen wordt geoordeeld dat er voor hen in de provincie Kabul een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief voorhanden is, zodat een terugkeer naar de provincie Logar niet aan de orde is. Het middel mist wat dit betreft feitelijke grondslag.

Verder wordt er in de bestreden beslissingen als volgt gemotiveerd over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Kabul:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien de vaststellingen omtrent uw vestigingsmogelijkheden in Afghanistan, dient, net zoals bij uw broer Y. N. (...), in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 8 februari 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Te dezen brengen verzoekende partijen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan de administratieve dossiers (en het rechtsplegingsdossier) niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Door thans in hun verzoekschrift louter te poneren dat de argumenten waarop de commissaris-generaal zich baseert om hen de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen niet overtuigend zijn, doen verzoekende partijen niets meer dan te kennen te geven dat zij het niet eens zijn met de voorgaande beoordeling door de commissaris-generaal, zonder evenwel *in concreto* te verduidelijken waarom zij menen dat deze vaststellingen onjuist zijn of dat de gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal eruit gepuurd heeft onredelijk zijn. De voorgaande pertinente motieven van de bestreden beslissingen en de aanvullende nota, die aldus door verzoekende partijen niet worden weerlegd of ontkracht, worden bijgevolg door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. In de mate dat verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming van de

bestreden beslissingen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN